

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 659/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], a 2. maloletého [REDAKOVANÉ], obaja zastúpení RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., Halenárska 18A, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 12CoP/69/2025 z 30. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. septembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva zaručeného v čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhli zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom.
2. Sťažovateľka v prvom rade ako matka maloletého sťažovateľa v druhom rade podala 12. marca 2025 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala dočasného zverenia maloletého sťažovateľa v druhom rade do svojej starostlivosti a/alebo úpravy režimu kontaktu a informačných povinností. Mestský súd Bratislava II uznesením sp. zn. 37P/35/2025 z 31. marca 2025 návrh zamietol (ďalej len „uznesenie mestského súdu“).
3. O odvolaní matky krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 12CoP/69/2025 z 30. júna 2025 tak, že uznesenie mestského súdu ako vecne správne potvrdil (ďalej len „uznesenie odvolacieho súdu“).
4. Sťažovatelia namietajú, že napriek tomu, že sťažovateľka v prvom rade bola opakovane a preukázateľne vystavená zásahom do výkonu rodičovských práv zo strany druhého rodiča, najmä

mareníu kontaktu s maloletým a porušovaníu informačnej povinnosti, všeobecné súdy jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bez primeraného odôvodnenia zamietli.

5. Odvolaciemu súdu sťažovatelia vytykajú, že ignoroval nové dôkazy predložené v máji a júni 2025, nevykonala ústavne požadovaný test proporcionality a v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia sa obmedzil na výlučne formálnu rekapituláciu všeobecných právnych noriem bez individuálneho posúdenia skutkového stavu a rizika nenapraviteľnej ujmy, čo sťažovatelia vnímajú ako v priamom rozpore s účelom inštitútu neodkladného opatrenia, ktorého cieľom je ochrana slabšej strany, v danom prípade maloletého sťažovateľa v druhom rade.

6. Sťažovatelia ďalej namietajú svojvoľnú kvalifikáciu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ako „skrytého návrhu na zmenu zverenia“, čím sa vyhol vecnému preskúmaníu alternatívnych, menej invazívnych zásahov, napríklad dočasného režimu kontaktu, asistovaného styku či posilnenia informačnej povinnosti, čo sťažovatelia považujú za formalizmus obmedzujúci základné práva sťažovateľov na spoločný rodinný život.

7. Odvolaciemu súdu, ako aj súdu prvej inštalcie sťažovatelia vytykajú, že sa nezaoberali rozsiahlymi dôkazmi predloženými sťažovateľkou v prvom rade, konzistentne preukazujúcimi negatívne dôsledky izolácie maloletého sťažovateľa v druhom rade od sťažovateľky v prvom rade, vrátane manipulatívneho správania otca maloletého. Súdy nepreukázali, že úplné vylúčenie kontaktu matky s maloletým je jediným riešením a iné, menej invazívne zásahy by boli neúčinné.

8. Sťažovatelia namietajú, že odvolací súd prevzal závery súdu prvej inštalcie v celom rozsahu bez toho, aby sám zhodnotil skutkové tvrdenia a dôkazy sťažovateľov, ktoré svedčia pretrvávajúcemu a eskalujúcemu narušovaniu rodičovských práv matky, čím odvolací súd rezignoval na svoju povinnosť rozhodovať vec individuálne, spravodlivo, s povinnosťou riadneho odôvodnenia. Uvedené vyvodzujú s poukazom na to, že odvolací súd sa nevysporiadal s tvrdeniami matky o vážnych zásahoch do jej rodičovských práv, opakovanom marení styku s maloletým, porušovaní informačnej povinnosti, narušení školského režimu a oslabovaní vzťahovej väzby medzi sťažovateľmi s opätovným zdôraznením nevykonania testu proporcionality. Stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštalcie považujú za prejav svojvôle odvolacieho súdu.

9. Sťažovatelia následne poukazujú na jednotlivé dôkazné prostriedky predložené matkou v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj v odvolacom konaní, ktoré zo strany odvolacieho súdu neboli zohľadnené. Odvolaciemu súdu vytykajú aj nevyhodnotenie dôkazov vo vzájomných súvislostiach, nevysporiadanie sa s tvrdením matky o nutnosti podania trestného oznámenia na zákonnú sudkyňu v prebiehajúcom konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému na čas po rozvode (konanie vedené na mestskom súde pod sp. zn. 37P/107/2023, pozn.), s námietkou zaujatosti zákonnej sudkyne spolu s návrhmi na disciplinárne konanie voči zákonnej sudkyňi, v dôsledku ktorých dochádzalo k nezákonným postupom.

10. V závere sťažovatelia poukazujú na aktuálny priebeh styku matky s maloletým sťažovateľom v druhom rade prebiehajúceho len online formou, ktorý je zo strany otca maloletého marený, čím dochádza k znemožneníu nielen udržiavania akýchkoľvek vzťahov medzi matkou a dieťaťom, ale aj k ich rozvíjaniu s priamym dopadom na trvalé oslabovanie väzieb a emocionálne odcudzenie, čo môže mať nezvratné dôsledky na psychický vývin maloletého dieťaťa.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Sťažnostná argumentácia sťažovateľov namietajúcich porušenie nimi označených základných práv zaručených v čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ústavy a čl. 6 a čl. 8 dohovoru uznesením odvolacieho súdu je vo svojej podstate založená na tom, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky v prvom rade a jej dôkaznými návrhmi, dôkazy nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach, dopustil sa svojvoľnej kvalifikácie návrhu sťažovateľky na zmenu zverenia maloletého sťažovateľa v druhom rade, nezaoberal sa menej invazívnymi alternatívami (zásahmi do rodičovských práv sťažovateľky v prvom rade), nevykonal test proporcionality, nezohľadnil ujmu, ktorá vzniká odlúčením sťažovateľky v prvom rade ako matky s maloletým sťažovateľom v druhom rade.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. V úvode ústavný súd poznamenáva, že z ústavnej sťažnosti, ako aj zo sťažnosťou napadnutého uznesenia vyplýva, že aktuálna úprava práv a povinností k maloletému sťažovateľovi v druhom rade je upravená rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 4P/24/2020 z 13. októbra 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoP/10/2023 z 13. júna 2023, ohľadom ktorého prebieha konanie o výkon rozhodnutia vedené na mestskom súde pod sp. zn. 37Em/6/2024. Zároveň je vedené aj konanie o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému na čas po rozvode na mestskom súde pod sp. zn. 37P/107/2023, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne skončené.

14. Sťažovateľka v prvom rade podala 12. marca 2025 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala zmeny úpravy osobnej starostlivosti o maloletého sťažovateľa v druhom rade, a to mimo akéhokoľvek prebiehajúceho konania medzi účastníkmi (samostatný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia). Z uvedeného dôvodu je sťažnosťou napadnuté rozhodnutie potrebné považovať za rozhodnutie vo veci samej. Ústavný súd sa tak v prvom rade zaoberal otázkou vyčerpania opravných prostriedkov ako jednej z podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde.

15. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia sťažovateľky v prvom rade bol podaný mimo prebiehajúceho konania vo veci samej. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je preto potrebné považovať za rozhodnutie vo veci samej, vo vzťahu ku ktorému je prípustné dovolanie podľa § 431 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodov zmätočnosti konania.

16. Ústavný súd je po posúdení sťažnostnej argumentácie sťažovateľov toho názoru, že namietajú (i) nesprávnosť skutkových zistení, (ii) viaceré vady dokazovania spočívajúce v nezohľadnení dôkazov a ich nezhodnotení systematicky vo vzájomných súvislostiach a (iii) na to nadväzujúce nesprávne právne posúdenie v spojení (iv) s arbitrárnosťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho

súdu. V súhrne tak ide predovšetkým o argumentáciu obsahovo dopadajúcu na vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP napĺňajúcu dovolací dôvod podľa § 431 CSP (pozri napríklad IV. ÚS 582/2025). Sťažnostná argumentácia sťažovateľov smerujúca v minoritnom rozsahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu je naviazaná práve na vytýkané nedostatky v zistenom skutkovom stave, ktoré boli skutkovým základom pre formulovanie právneho posúdenia, čím nesprávne právne posúdenie sleduje osud nosnej argumentácie predstavujúcej vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a nie nesprávne právne posúdenie veci podľa § 432 CSP (keď by dovolanie proti napadnutému uzneseniu prípustné nebolo).

17. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd uzatvára, že sťažovatelia boli povinní podať proti sťažnosťou napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie a až po rozhodnutí dovolacieho súdu sa prípadne obrátiť na ústavný súd.

18. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu, sťažovatelia nepodaním dovolania nevyčerпали právny prostriedok ochrany svojich práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu